

emelni a szemhéjamat. De igyekezzél, mer ha nem leszel készen estére, karóval verlek le onnét . . . Osztt ne hazudozzál nekem többet, mer rosszul tanálsz járni, aszmondom !

Vidróczki annyit mondott rá :

— Tudom a kötelességemet, Máté bácsi !

Csalma Máté hanyatt terült tehát az udvar gyepes részén, két tenyerét a tarkója alá dugva s elcsöndesedett. Vidróczki először elpiszmogott még a negyedik kicskával, amikor hirtelen az eszébe jutott valami :

— Kígyóhúst ettem eccer, Máté bácsi s a kígyóhústól megértettem a madarak beszédit . . . Épp a velejti erdő szélén bandukoltam el s hallottam, amint átszóltak egymásnak a madarak : — itt megy Vidróczki, az a piszok !

Abbahagyta hirtelen, mert senki nem válaszolt neki. Ahogy felfigyelt volna, látta, hogy Csalma Máté mélyen lélegzik immár, amire megvakarta a nyakát, majd lecsúszott ügyesen a tetőről, odalopózott Csalma Mátéhoz, mellé feküdt s tarkója alá dugta a két tenyerét. Mint aki rászolgált már egy kis szundításra.

Félely lehetett ebédidő után.

Csönd hallgatott a falu fölött, miután mindenki a mezőn serénykedett. Emberek, asszonyok karja alatt ropogott a munka, ők ketten akkor már mélyen benne voltak a fűrészelésben. Csalma Máté mélyen és hosszan szuszogott, Vidróczki viszont bele-belehorkantott . . . Mintha tercelt volna.

Komáromi János.

SÍRKŐ.

*Feketén áll a kirakatban,
Még nem veri se jég, se hó.
A lapja sima, tükröfényes,
Ez a sírkő még eladó.*

*Kinek emlékét majd megőrzi:
Isten tudja, most merre, hol?
Tán örömeért futkos lihegve,
Vagy bánat elől bujdoskol.*

*Nappalát talán átkacagja,
S éjjel boldogan szendereg,
S az a béke lengi át álmát,
Mely majd pora fölött lebeg.*

*. . . A sírkő néma, áll nyugodtan,
Vár, egyre vár türelmesen . . .
De ha megmozdul ma, vagy holnap,
Úgy jaj neked, vagy jaj nekem!*

Falu Tamás.